

– Í dag havi eg tað gott, og eg eri langt frá tí støðu, sum eg var í fyrri trimum árum síðani. Tá ið eg hyggi eftir tí, sum eg skrivaði tá, og síggi myndirnar, sum eg tók, virkar tað næstan, sum at tað var ein annar persónur enn eg, sigur Høgni Rasmussen

viðurskifti, verulig fólk, summi navngivin við rætta navni, og onnur við broyttum nøvnum, og vit fáa eina kenslu av, at Høgni grundar tekstin á veruligar hendingar.

– Fólk kunnu sjálvi velja, hvussu tey lesa bókina, og nógv fara at siga, at hetta er veruleiki, líkamikið um eg sigi, at tað er ein skaldsøga, sigur Høgni Rasmussen og visir á, at sumt í bókini er ikki satt, og sumt er broytt samanborið við veruligu hendingarnar. Ivi tykist tó ikki vera um, at Høgni hevur bygt bókina á veruligar hendingar, men hevur kent seg frían at broyta nøvn og ymiskar umstøður og samanhangir – eitt slag av autofiktión.

Gekk galið við Gjógv

Tá ið Høgni Rasmussen í desember 2014 varð kroystur út úr sínum virki, gjørdi hann samstundis avtalu um, at hann ikki skuldi arbeiða innan reklamuvinnuna í eitt ár.

– Tað gav mær møguleika at ganga pílagrímsferðina, og eg hevði tíð at skriva hesa bókina. Eg visti, at tað var ein søga í at ganga caminoina, og eg helt eisini, at eg hevði eina søgu at fortelja um meg og mína familju, sigur Høgni Rasmussen.

Bókin er skrivað sum dagbók. Høgni fer til gongu á Jákupsvegnum, hittir fólk, upplivir mangt og hvat, hugleiðir um ymisk viðurskifti og leitar aftur á hendingina, tá ið hann varð rendur út úr sínum egna virki.

Í bókini greiðir Høgni frá, at tað endar galið, tá ið fyrirøkan hevur starvsfólkadagar við Gjógv. Eftir at fyrirøkan hevur verið ígjøgnum eina krepputíð, har fólk verða uppsøgd, og tað heilt einfalt ræður um at yvirliva, eru tey við at koma upp undan aftur. Tí er ætlanin, at dagar við Gjógv skulu markera eitt skifti við nýggjum framtíðarætlanum. Tað gjørdur teir eisini. Men Høgni var bara ikki partur av virkinum eftir skiftið.

Í bókini skrivar Høgni um, hvussu starvsfólkadagarnir við Gjógv enda við samanbrestum og kaotiskum støðum.

»*Blaðkvinnurnar vóru farnar í býin fyri seg kvøldið fyri. Eg var ikki heilt greiður yvir hetta. Hevði hoyrt okkurt um tað, men hevði ikki givið mær far um tað.*

Um morgunin, við Gjógv, settu tær seg aftur saman, sum ein eind í eindini. Á døgverða settu tær seg við eitt borð fyri seg. Á náttverða hendi tað enn eina ferð. Nú hevði eg fingið nóg mikið. Eg reisti meg upp og gjørdi á ein penan hátt vart við støðuna, men fekk onga undirtøku fyri mínari greining av støðuni. Hetta var einki at brúka tíð upp á, og at tær sótu saman var púra náttúrligt, tá tær arbeiddu saman dagliga.

Men eg helt tað vera ein stóran trupulleika, at tær sótu fyri seg tí kenslan var heilt klárt, at hetta býtti okkum upp í tveir bólkar. Vit og tit. Eg hevði ikki